

Bartusz-Dobosi László

Találkozásom Olíviával

(F. R.-nek)

A Kubában ültünk. A hátsó, sötét, füstös asztalok egyikét választottuk, talán megszokásból, talán valami gyermekkori elfojtott „nyomor” kényszerének engedve, mindenesetre automatikusan odatartottunk mindannyian. Korszakváltó veszekedés előtt álltunk, ez benne volt a levegőben, ezért aztán mindenki mérhetetlenül és groteszk módon előzékeny volt a másikkal. Mintha azt szeretne volna bizonygatni a többieknek, hogy ebben az ügyben nem ő a kerékkötő. Nevetségesek lehettünk, mi azonban nem érzékelünk ebből semmit. Egy sikeres bemutató után voltunk, mulatni kellett volna. Mint máskor. Mint annyiszor.

A legrosszabb az a néhány perc volt, amíg a pincér mindenkitől felvette a rendelést. Kényelmetlen, feszengő csend telepedett a társaságra, amíg látszólagos nagy buzgalommal hallgattuk a másik bemondását, hogy ő is egy kapucsinót kér. Máskor is megfigyeltem már, hogy a pincér jelenléte az asztalnál nem csupán megakasztja a társalgást, hanem valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag, kínos csendet varázsol az amúgy vidám hangulatba. Most azonban, amikor egyébként is vihar előtt álltunk, ez különösen érződött.

– Szerintem nagyon jól sikerült. – törte meg a csendet Dávid.

– És sokkal többen voltak, mint amire számítottam. – folytatta Iván.

Mindenki erőltetetten helyeselt. Én is. Végre egy kis menekülő út, egy kis időhúzás. Vége ennek az eszméletlen hosszúnak tűnő hallgatásnak. Nem bírom az ilyeneket. Egyszer középiskolás koromban udvaroltam egy lánynak... udvaroltam? Igen beképzelt kijelentés. Borzasztóan tetszett, és elhívtam sétálni. Egy évvel idősebb volt nálam, de bejöttem neki, ezt éreztem. Engem azonban annyira leblokkolt ez a tény, hogy képtelen voltam értelmes mondatokat kierőltetni magamból. Csak bandukoltunk ott a Mártírok útja környékén a Fény presszónál és akkorákat hallgattunk, hogy az maga volt a világvége. Rettenetesen éreztem magamat és erőlködtem minden idegszálammal, hogy valami használhatót kicsikarjak magamból, de ettől még jobban megnémultam. Egy óráig tartó kinszenvedés lett belőle. Soha többé nem találkoztunk. Akkor azonban szinte örültem neki, mert ez az egy óra olyan borzasztó élmény volt, egyébként magam miatt, hogy rettegtem a következő találkozástól. Az az egy óra azonban megmaradt bennem eltörölhetetlenül, s ha valahol csak egy-egy pillanatra is elfogyott a téma, én már rettegtem. Így aztán most, amikor tudtam, hogy nekem kellene itt felvezetni a problémát, tudniillik a társaság teljes passzivitásba hullását, de nem tudtam, hogyan, mérhetetlenül hálás voltam Dávidnak és Ivánnak, hogy alibit biztosítottak számomra semmitmondó megjegyzéseikkel. Csatlakoztam hát.

– Kár, hogy Berta nem jött el!

– Tényleg! Nem tudod, miért? – kérdezte Kriszta.

– Azt mondta, attól tart, hogy ő lesz itt az egyetlen öregember és nem akart nevetséges lenni.

– Micsoda hülyeség! Hiszen Iharos és Terjék is itt voltak.

– Én mondtam neki, de hiába. Még azt is mondtam, hogy az ő verse is felolvasásra kerül, de ezek szerint ez sem volt elég. Ő tudja.

– A lényeg, hogy tele volt a színház. – mondta Viki. – Még apuék darabjain sincs mindig tele.

– Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy ezeknek legalább a fele a mi ismerőseink közül került ki. – tette hozzá Milán, miközben kávéját egyetlen hörpintéssel magába döntötte. Mindig ezzel a vehemenciával élt. Habzsolta, hajtotta az élvezeteket. Sőt, kifejezetten kereste az efféle tömény dóziszokat mindenféle ajzószerekből. Azt vallotta – de véleményem szerint, csak még maga sem tudta, hogy mit akar –, hogy az alkotáshoz különleges, imaginárius állapotokra van szükség. Ezért aztán a füves cigitől az alkoholmámorig mindent kipróbált. Félbehagyva az egyetemet, volt ipari alpinista, húsgyári munkás és amatőr fotós is. Igazi polgárpukkasztó személyiség volt, hol hosszú, lófarokba kötött hajjal, hol tatárosan felnyírt fejbőrrel. Írásait is ilyen tudatosan meghökkentőnek szerkesztette.

– Nem is igaz. – replikázott Karcsi, aki állandó vetélkedésben volt Milánnal az extremitásban, ezért muszáj volt mindig ellentmondania neki, vagy kiegészítenie őt valamivel. – Én alig ismertem valakit.

– Mindegy. Fő, hogy tele volt és jól sikerült, nem? – próbáltam elválni a mellékvágányra terelődő vita további folytatásának a lehetőségét, holott magam is mellékvágányon akartam tartani a beszélgetést, hogy időt nyerjek. Ez a kettejük között zajló kakasviadal azonban most nem volt ínyemre.

– Pali, én annyit röhögtem az írásodon most is, mintha először hallottam volna. – mondta segítségemre sietve Adrienn.

– Szerintem is ez volt a csúcs! – helyeselt Iván. – Attól félttem, hogy a színpalak mögül ki fog hallatszani a kuncogásom.

– Telitalálat, nem kétséges. – tettem hozzá én is.

– Nem tudom, meddig lehet még ebből megélni, de nem szeretném, ha azonosítanátok velem, mert bennem azért más is és több is van. – mondta Pali, kicsit lelohasztva közös lelkesedésünket.

– Te barátom, már kultuszt teremtettél ezzel az írással, nem tehetsz ellene semmit. – mondta mosolyogva Karcsi. – Fel fog zabálni!

– Azért ennek a König Olivíának a versei is hihetetlenül jók voltak, nem? – kérdezte Viki.

– Egyáltalán ki ez a lány? Ismeri valaki közülünk? – kérdezte Adrienn.

– Odajár az egyetemre, a bölcsészkarra. – szolt közbe Dávid. – Egy barátom hallott róla, vagy olvasta a verseit, és ő ajánlotta, de még nem találkoztam vele.

– Most itt volt?

– Nem hinném, mert akkor csak odajött volna hozzánk, mint a többi szerző. – mondta Iván.

– Szerintem pedig nem is létezik! – vágta oda flegmán Milán, mindannyiunk meghökkenésére. – Még senkit sem láttam, aki találkozott volna vele. Mindenki csak azt mondja, hogy valaki más ismeri. Olivía szerintem egyszerűen nem is létezik.

– Jól van, szórakozzál csak! – röhögünk fel mindannyian ezen a képtelen felvetésen. Ez volt az első felszabadult pillanata az estének. Sajnos, gyakorlatilag az utolsó is. A bájcevegésnek előbb-utóbb véget kellett vetni, s elkerülhetlenné vált az összeveszés. Éjszakába nyúló tisztulási folyamat volt ez. Fájó, de szükséges, mint egy foghúzás.

Később azon gondolkodtam, hogy milyen fura, de bennem sokkal jobban megmaradt ennek a König Olivíának a személye körüli titokzatosság, mint az est többi része. Elhatároztam, hogy megkeresem. Az ügyeim a következő napokban azonban annyira lefoglaltak, hogy teljesen megfeledkeztem róla. Egészen addig, amíg egyszer csak egy folyóirat hátsó lapjainak az egyikén, a szerzők között megláttam Olivía fotóját.

– Tessék. – gondoltam. – Mégiscsak létezik.

Egy szőke, egyenes hajú, nem túl szép lányt ábrázolt a kép, bár nagyon furán: profilból. Mindenki más teljesen logikusan olyan képet küldött magáról, ami szemből, előnyös beállításból mutatta meg őt magát. Olivía nem. Oldalról, sőt inkább kicsit még ehhez képest is elfordulva, szinte már hátulról látszott belőle valami. Most azonban, hogy jobban megvizsgáltam a képet, észrevettem, hogy az arcából szinte alig látszik valami, mert egyik részét hosszan lelógó haja, másik részét pedig annak árnyéka takarja.

– Különös. Van is, meg nincs is. – morfondíroztam magamban egy darabig, majd kinevetve kételyeimet, megint csak továbbléptem az ügyön. A szándék újra fellobbant bennem, hogy megkeressem ezt a rejtőzködő, tehetséges lányt, de aztán valahogy megint elsodort az élet.

Nem olyan régen azonban, azzal bíztak meg, hogy próbáljam összegyűjteni a környék tehetséges, fiatal alkotóit, hogy szervezetbe fogva őket, egymást erősítve, segítve lépünk tovább. Ekkor merült fel bennem újra Olivía neve.

– Járunk hát a végére ennek a rejtélynek! – mondta Térey bátyám, akinek elmeséltem a különleges körülményeket és jót mulatott kétségeimen. Ezen felbuzdulva, végleges elhatározást tettem, hogy most már mindenáron felkutatom Olivíát. Az internetről megszereztem az e-mail címét és mindjárt írtam is neki, egy találkozót kérve tőle.

– Ha van internet címe, akkor kell, hogy ő maga is létezzen. – gondoltam, aztán örömmel siettem Téreyhez, hogy elújságoljam a jó hírt. – Most már csak várnom kell a jelentkezésére és kész. – mondtam.

Aztán vártam és vártam, de semmi. Napjaim gyakorlatilag már csak Olivíáról szóltak. Lázás igyekezettel akartam ország-világ előtt bizonyítani, hogy létezik. Mintegy megszállott, néztem meg naponta többször is az e-mailjeimet, nem jött-e végre válasz König Olivíától. Jobban vártam ezt a levelet, mint minden mást. Ez lett reggel az első gondolatom, amikor felébredtem, s az utolsó, mielőtt elaludtam volna. Munkámat elhanyagoltam, barátaimmal is

csak szórakozottan váltottam néhány szót és már mentem is tovább. Nem volt nekem ezekben a napokban semmi különleges dolgom, mégsem tudtam megülni egyhelyben. Valami állandó, kényszeres cselekvési vágy lett úrra rajtam, mintha ezzel akartam volna kompenzálni a megérkezni nem akaró levél körüli tehetetlenségemet. Családom bolondnak tartott, kollégáim furán néztek rám, s amikor Téreyvel véletlenül összefutottam az utcán, ijedten csapta össze a kezét.

– Veled meg mi történt? – Úgy nézel ki, mint egy megszállott.

– Olívia. – nyögtem ki az egyetlen szót, amire képes voltam, és ami mindent meg is magyarázott. Ha akkor a tükörbe néztem volna, magam is hátrahőköltem volna a látványtól. Beesett szem, csapzott, ápolatlan haj, sűrűsödő borosta.

– Megtaláltad?

– Hát éppen ez az. – nyögtem majdnem böggve. – Igen is, meg nem is. A címe megvan, de nem válaszol már több mint két hete. Nem tudom, mit csináljak.

– Ugyan, hagyd az egészet! Ha neki nem fontos, akkor te mit töröd magad egy ilyen ügyben? Majd, ha akar valamit, ne félj, jelentkezni fog.

– De nekem most már tudnom kell, hogy létezik-e vagy sem!

– Jaj, hagyd már ezt a butaságot. – komorult el Térey irányában mindig kedves arca. – Kezdek megharagudni emiatt a butaság miatt. Belelovalod magad egy ilyen kitalációba, mint egy kisgyerek, és ha nem sikerül, amit elterveztél, akkor úgy is reagálsz, mint a kisgyerek.

Térey haragja észhez térített. Elszégyelltem magamat és értetlenül álltam a saját viselkedésem előtt. Megráztam magam és nagy fogadkozások közepette búcsúzva Téreytől, a szerkesztőség felé vettem az irányt. Az elmúlt hetekben annyira elhanyagoltam minden munkámat, hogy minden a feje tetején állt. Ideje volt egy kicsit rendet tenni. A postám felgyülemlett, az átnézésre és szortírozásra váró kéziratok pedig riasztó kupacokban tornyosultak asztalomon. Az irodában Karcsiba botlottam. Ő is meglepődött lerongyolódott állapotomon, pláne amikor kiszedte belőlem az okát.

– Ne viccelj már! – mondta lesajnálóan. – König Olívia nem létezik.

– Na, már te is kezded? Tisztára, mint Milán a múltkor.

– Azt kell, hogy mondjam, hogy Milánnak ott a Kubában teljesen igaza volt. Azóta hallottam, hogy Fehér Robi elismerte, hogy ő választotta magának ezt az álnevet, hogy valami női karaktert, amit meg akart formálni, könnyebben el tudjon adni. Egy női szerzőtől mégis csak jobban elfogadják!

– Nem hiszem el!

– Pedig csak hidd el, mert ez az igazság.

– De hát láttam a képét egy lapban, megvan az e-mail címe. Az nem lehet, hogy egy nő, akinek ott a képe egy újságban, egyre-másra jelennek meg az írásai különféle lapokban, s akinek még e-mail címe is van, az ne létezzon!

– Miért ne lehetne? – nevetett Karcsi.

– Hát mert...

Karcsi pedig csak nevetett nyomoromon, én pedig éreztem, hogy megsemmisülök. Egy ilyen „elmebetegség” miatt hanyagoltam el a családomat, a barátaimat, a munkámat! – Nem vagyok normális. – gondoltam.

– Úgyes a srác, mi?

– Nagyon. – mondtam magam elé bámulva. – Így belehelyezkedni egy nő gondolkodásmódjába, helyzetébe! Ez nem semmi! S ha igaz, akkor nem akarom elhinni, hogy pusztán publikációs kényszer motiválta volna erre az izgalmas játékra. Sokkal inkább egy másfajta önkifejezés lehetőségének boncolgatását látom ebben. Bátor kísérletezést.

– A Robi az tud. – mondta Karcsi mosolyogva.

– Az hagyján, de most jut eszembe, hogy akkor ugyanabban a számban jelent meg nálunk egy-egy írása Fehér Róbert és König Olívia néven. Ez ám a vagányság.

– Ezek szerint humorérzéke is van a fiúnak!

– Azért ez mégis csak disznóság!

– Miért? Hány író használ álnevet!

– Na jó, de a kép?

– Valószínűleg te vagy az egyetlen, aki látta azt a képet! – mondta Karcsi és indulni készült.

– Meg tudom mutatni. Ott van a Napló szeptemberi számának a végén.

– Jó, hát akkor meg mennyiből tart szerinted megkérni egy barátnőt, hogy poénból tegyék az ő képét oda. Kitaláltak egy nevet, egy születési dátumot mellé és még valami semleges foglalkozást és kész.

– Még a falu neve is ott volt, ahol állítólagosan lakik. – mondtam ki hangosan, ami ekkor jutott eszembe.
– Az eszem megáll ezen a fickón!

– Érdeemes volna vele felvenni a kapcsolatot!

– Már írtam neki... illetve Olíviának. – röhögtem el magamat és Karcsit kikísérve, teljes megnyugvással kezdtem neki a dolgaim rendezésének. Órákig masszívan dolgoztam. Tele voltam energiákkal. A hír, hogy a rejtély megoldódott, teljesen felvillanyozott. Megkönnyebbültem, felszabadultam. Semmi akadálya sem volt többé, hogy minden visszazökkenjen a régi kerékvágásba.

Pár óra múlva Adrienn kukkantott be a szerkesztőségbe. Vidám csevegésbe kezdtünk. Közben én továbbra is a számítógépen babráltam. Az elmúlt hetek beidegződésének engedve megnyitottam a leveleimet. Elhűlt bennem a vér. A következő levelet kaptam:

„Köszönöm a megkeresést, és nagyon szívesen benne vagyok, viszont ha nem nagy gond, akkor jó lenne, ha kettesben találkozoznánk. Bizonyos okok miatt kicsit rosszul vagyok szocializálva nagyobb társaságban, remélem megérted, ne haragudj, hogy ezzel kezdem. Tényleg jó lenne beszélgetni!

Várom válaszodat, és még egyszer: ne haragudj ezért az apró feltételért. A késedelmes válaszáért meg pláne ne, nem nagyon néztem e-mailt a vizsgaidőszakban.

Baráti üdv: KO”

Teljesen padlót fogtam. Adrienn csak azt látta, hogy elnémulok, elkerekednek a szemeim, s a kezem idegesen megremegek a billentyűzeten.

– Valami baj van? – kérdezte ijedten.

– Olívia. – nyögtem ki megint a varázsszót. Adrienn persze egy kukkot sem értett az egészből, s miután kitarató faggatása nem csillapodott és én is kezdtem magamhoz térni, elmondtam neki az egész esetet. Ő is meglepődött, s együtt újra elolvastuk ezt a kurta, furcsa levelet.

– Hát eljön! – mondtam.

– El.

– No de akkor mi ez a „bizonyos okok miatt rosszul vagyok szocializálva nagyobb társaságokban” dolog? Jön, de közben tovább rejtőzködik? Hihetetlen. És egyáltalán most akkor ki jön? Robi vagy Olívia? Ez a kettő egy, vagy most akkor kit várjak? Esetleg egyik sem, hanem van valami harmadik személy az egész mögött? Ebbe meg lehet örülni! Eszelős játékot űz velem ez a bestia, de most már a végére járok, ha belegebedek is!

Dőltek belőlem a kérdések, az elhatározások, a válaszokra azonban másnapig várnom kellett. Adrienn teljesen beindult, hogy hadd jöjjön el velem, mert ez tiszta krimi, de én mondtam neki, hogy nem szabad elijesztenünk a madárkát, egyedül megyek. Az kellene, hogy meglássa, hogy nem vagyok egyedül, aztán eltűnjön. Ő fel fog engem ismerni – gondolom utánunk nézett –, mi azonban nem tudjuk, hogy kit várunk, szóval szó sem lehet róla.

Otthon, a feleségem óvni próbált a másnapi találkozótól, de láttam rajta, hogy titkon őt is érdekli ez a fura eset. Egyébként is meg volt a véleménye az írókról, költőkről, Olívia ügye azonban végképp meggyőzte őt arról, hogy ez valami aberrált társaság. Én csak nevettem az egészen, de éreztem, hogy a nevetésem kényszeredett. Egy pillanatra magam is megborzongtam.

Persze egész éjjel nem aludtam egy percet sem. Agyamban lázasan vibráltak a különféle gondolatok. Minden eshetőségen végigsorjáztam százszor is, anélkül, hogy egy tapodtat is előrehaladtam volna. Hol a szóke lány képe villant fel előttem, csak úgy profilból, hol valami elképzelt férfi arcvonásai, hiszen Fehér Robival sem találkoztam még soha. Elképzelttem a másnapi találkozást, lejátszottam magamban az egész beszélgetést, az ijesztő azonban az volt az egészben, hogy egy arctalan alak ült velem szemben a kávéházban. Nehéz, nyomasztó éjszakám volt. Legutóbb akkor volt ilyen, amikor barátaim rám erőltettek egy horrorfilmet. A hideg borzongás és a rémült, hirtelen rúgásokban megmutatkozó félelem passzírozott bele az ágyamba.

Alig vártam a reggelt. Aztán alig vártam a délután kettő óráit, amiben végül megegyeztünk. Persze képtelen voltam kivárni a megbeszélt időpontot, ezért már egykor ott ültem a megszokott helyemen a sarokban. Olvasni próbáltam. Nem kell mondani, hogy milyen eredménnyel. Minden elolvasott két-három oldal után újra kellett kezdenem, mert semmire sem emlékeztem az egészből. A pipám kialudt, a kávé nem ízlett. Állandó nyugtalansággal tekintettem az ajtó felé, s próbáltam a szóke lány arcát felidézni. Ha bárki bejött, igyekeztem beleképzelni őt Olívia általam megalkotott képébe. De hiába. Aztán eszembe jutott, hogy a biztonság kedvéért, kiteszek egy példányt a lapomból az asztalra, hogy biztosan megismerjen, ha jön. Ettől egy kicsit megnyugodtam. Ezt kihasználva gyorsan megettem a mézes krémesemet, hogy ha megjön Olívia, csak rá tudjak majd koncentrálni. Úgy éreztem, hogy vízváltató lesz ez a találkozás. Valami egészen különös spirituális jelentőséget tulajdonítottam neki, magam sem tudtam, hogy miért. Annyit foglalkoztam fejben ezzel a lánnyal az elmúlt hónapokban, hogy ha ezt a feleségem megtudta volna, féltékeny lett volna rá.

Szinte bolondja lettem Olíviának, akinek minden fellelhető versét összegyűjtöttem, kielemeztem, s próbáltam kitalálni belőlük a jellemét, s hát valljuk be: a nemét is. Aztán, amikor ezzel semmire sem mentem, eszembe jutott, hogy Fehér Robi verseit is meg kellene nézni, sőt össze kellene vetni a kettőt egymással. Hátha ebből kijön valami! Ez új lendületet adott egy időre. Órákig ízlelgettem, hasonlítottam a strófákat, költői eszközöket, mondandót és annak a megfogalmazását, de semmi. Látszólag két teljesen különálló személyiség önálló alkotásai voltak. Ez lehangolt.

Ahogy ott ültem a kávéházban, azon gondolkoztam, hogy tulajdonképpen kinek örülnék jobban. Egy idegennek, akiről semmit sem tudtam ez ideig, Olíviának, aki egy visszahúzódó, de nagyon tehetséges költőnő, vagy Robinak, aki zseniális tehetség. Azt hiszem, a harmadik megoldás tetszett volna a legjobban. Egy fiatal fiút vártam, aki oly mértékig képes elkülöníteni verseiben az énjét, hogy szinte még nemet is képes váltani egy-egy téma alapos kidolgozása érdekében. Stefan Zweig sakknovellája jutott az eszembe, amelyben a főhős, hogy meg ne őrüljön a hosszú, magányos elzárása alatt, kettéválasztotta agyának két féltékét és maga ellen sakkozott. Valami ilyen fantasztikumot fantáziáltam bele Olíviába és minden porcikámmal vágytam a vele való megismerkedésre. Egy férfi, aki női verseket ír! Hátborzongatóan izgalmas személyiség lehet! Meg kell vele ismerkedni, ebben biztos voltam.

Az idő azonban egyre csak telt, s már egy jó félórával túl voltunk a megbeszélte időn és még semmi. Gyanakvóan kezdtem szemlélni a körülöttem ücsörgő embereket, hogy nincs-e közöttük az én titokzatos partnerem. Talán először megfigyeltem engem, s csak aztán jön ide! De hiába, semmi eredmény. Legalább még egy órát vártam eredménytelenül. Be kellett látnom, sőt el kellett fogadnom, hogy találkozásom Olíviával mindörökké elmarad. Képtelenség, de így van: meg kell elégednem ezzel a virtuális kapcsolattal, amit engedélyeztettem és semmi több. A rejtély azóta sem oldódott meg, mi pedig rendületlenül közöljük Olívia és Robi verseit a lapban. Női és férfi versek válaszolnak bennük egymásnak, mint egy különleges párbeszédben, s én még mindig nem tudom, hogy ki írja őket. Néha még fellángol bennem egy-egy pillanatra a nyomozó szenvedély, aztán hagyom az egészet. Talán megadatik egyszer, hogy találkozhassam Olíviával személyesen is.

Balogh István
Éjszakai repülés